

passuavad. Oh! Jummal, õhkas naene, siuna
olled wäggeu ja wõid aidata, hallasta siis ka
mo eksinud mehhe peale, et ta omma kurja seltsi
mahha jättaks ja hakkaks sind armastama. Ja
se kallis Ennisteggia, kes igga inimese palwet
tähele pannes, kulis ka truwi naese õhkamist.
— Kõrtsis ei teatud ühti pühhapäwaist ehk temma
pühhitsemisest; mehed ajasid jõlledat kõnnet,
jõid ja mängisid kaarta. Kavel olli jubba ennam
kui ükskord wõinud kui kõrtsi uks lahti läks ja
üks wanna herra tuppä astus. Wõral ollid
upseri rided selgas, suur wõidurist rippus rinna
peal, ja ta olli ühhe käega, sest teine olli temmal
sõas mahha lastud. Kõik wähtisid immetelledes
temma silmi. Ta rakis kõrtsimikule, et üks
temma waneri rattastest katki läinud, ja tahtis
ni kaua toas oodata kui kutses sedda saaks ärra-
parrandanud. Wanna sõapealik istus kaardilaua
liggi ja hakkas mängiatega lahkeste kõnnelema;
juttustas neile omma soldati põhwe, ja küsis
kas ehk mõnni ka nende hulgas olleks, kes isse

wiimises sõas olnud. Temma liggem, üks kingsep,
ja weel teist kaks astusid liggemale, kõik kolm ollid
soldatid olnud, ja iggailks neist rakis sest, mis
ta sõas teinud ja näinud. Wanna pealik rakis
Jummala abbist ja wäggeu teggudest sõas.
Temma ütles, et mees, kes lahkingis olnud, ja
sedda hirmsat werre ärrawallamist seal näinud,
ei tohiks keige omma ello aial ärraunnustada,
et temma surma juus olnud. Dõe polest, arm-
sad sõbrad, ütles ta, mul on halle meel ja
pannen süddamest immeks, et teie kõik se pühha-
päwa kaardilaua jures istute. Sõas watasin ma
mittukorda halleda süddamega kui mõnni upser
kaardilauast lahkingi läks, kus allati surma ingel
meie silmi watas. Ka teil ta ei olle kaugel.
Undke need kaardid seia, minna tahhan neid teile
tähhendada. Waatke need punnased süddamed
siin kaardi peal naad tähhendawad need ahhästid
ja werrised süddamed teie naestest ja lastest, kelle
iggapäwased leiwafutäies teie kaardilaua kõrwas
ärrajote ning läbbilöte, ja unnuotate ärra omma